

MELISSA GREY

Fjer og Flammer

SKYGGETIMEN

ANDEN BOG

PÅ DANSK VED RANDI BJERRE HØFRING

ALVILDA

PROLOG

Rowan kunne udpege det præcise øjeblik, han blev forelsket. Det skulle tage ham ti år at indrømme det over for sig selv, ti år at sammensætte det nødvendige ordforråd til at favne kompleksiteten af sine følelser, men han oplevede den første spirende ømhed, i samme øjeblik Echo kom ind i hans liv.

På dagen, hvor det skete, havde Rowans mor bevæbnet ham med en kurvfuld friskbagte cupcakes og sendt ham af sted for at lege med Ala'ens plejebørn. Kagerne havde hurtigt fået ben at gå på, og Rowan var heldig, at det var lykkedes ham at hapse den sidste, en let og luftig kombination af rød velvet-kage og flødeostglasur.

Da menneskepigen kom ind i værelset, blev børnene

stille. Det uredte, brune hår fik hende til at ligne et vildt dyr, og hun klyngede sig til Ala'en som til et anker. Hun havde ingen fjer. Hendes bare arme så næsten uanstændige ud i sammenligning med dunene, der dækkede Rowans hud. Hendes store, brune øjne zoomede ind på kagen i hans hånd, som om hun var en høg på jagt efter sit næste bytte. Hun var så mager og så bleg.

Han rakte varsomt den halvspiste cupcake frem i en hullet hånd, som var den noget kostbart. Og det var den for pigen. Også selv om han allerede havde slikket det meste af glasuren af.

Hun tog den fra ham med et udtryk så fuld af ærefrygtig og taknemmelig glæde, at Rowan i den spæde alder af syv år havde lovet sig selv, at han ville vie resten af sit liv til at trylle dét smil frem. Det var et smukt smil, og han ville gerne bevare det. Han ville gerne bevare *hende*, som hun var i det øjeblik. Lykkelig.

I det årti, der fulgte, lykkedes det ham ofte at få Echo til at smile på den måde, og hun åbnede hans øjne for en del af verden, som han aldrig før havde kunnet se. Han var ikke god til ord – de gav ikke altid mening for ham, når han så dem i en bog – så Echo læste for ham. De tilbragte mange eftermiddage i biblioteket på Fifth Avenue med hans hoved hvilende i hendes skød og hendes hånd, der løb gennem fjerene på hans hoved, mens hun læste højt af Dickens og Vonnegut og Rowling. Han blev forelsket i de historier på samme måde, som han blev forelsket i hende. Lidt modvilligt til at begynde med, men til sidst overgav han sig fuldstændigt. Han forsøgte at gøre gengæld ved at lære hende at tegne, men Echo var håbløs. Den stakkels pige kunne ikke slå en lige streg, om så det gjaldt hendes

liv. Deres kærlighed var lige så sød som red velvet og lige så let som flødeostglasur.

Da han nu så på pigen, som stod foran ham i Schwarzwald, omkranset af en glorie af flammer, kunne han knap nok huske den person. Hun var et frygtindgydende væsen, skabt af ren magi, som lod ødelæggelse regne ned over dem.

Indtil det øjeblik havde Rowan aldrig været i kamp, han havde aldrig sanset den skarpe, kobberagtige lugt af blod i luften, aldrig hørt de forpinte skrig stige op over kakofonien af død. Flammerne, som omspændte skoven – og fortærede træerne i en voldsom kaskade af overjordiske højrøde og gyldne toner – slikkede op om benene på ham og sved den ubeskyttede hud på hans hænder. De eneste slag, Rowan havde kendt til, var todimensionelle gengivelser af fortidens krige, udødeliggjorte som enorme malerier på museers vægge. Han havde gransket dem i timevis med hovedet bøjet over sin skitseblok og fingrene sorte af at gnide kul ud over siden. Forestillingen om kaos var noget helt andet end virkelighedens slag.

Ved en grædepil stod Echo som en mørk silhuet mod de orange flammer bag hende og med armene strakt frem og håndfladerne opad. Deres blikke mødtes over slagmarken, og Rowan råbte til hende, selv om han vidste, at hun ikke kunne høre ham.

Synene og lydene fra slaget, der rasede omkring ham, svandt hen. Echo løftede armene som for at afværge et slag, men hvad der derefter skete trodsede enhver forklaring. Ild strømmede fra hendes hænder, helt anderledes end nogen former for ild, Rowan før havde set. Flammerne var så sorte som kul og så blændende hvide som solen. De var så lysende, at hans øjne løb i vand, og han måtte se væk.

Echo havde fortalt ham, at hun var på jagt efter ildfuglen. Hun havde fortalt, at hun havde et kort, der ville føre hende frem til den. Men resultatet af hendes jagt var overhovedet ikke, som Rowan havde forventet.

Pigen, som han havde forelsket sig i over cupcakes og historier, havde udviklet sig. Nu var hun noget vildt og voldsomt, en himmelsk skabning indrammet af et flammehav, hun selv havde skabt.

Echo havde ikke bare fundet ildfuglen.

Hun *var* ildfuglen.

Holy. Shit.

KAPITEL ET

Hvem er du?

Spørgsmålet svævede hen over den brændte himmel, fremført af et kor af stemmer, som trængte ned gennem sprækkerne i klipperne, der glødede som kul og smeltede under det pulserende varme lys fra magmaen, som gled ned, ned, ned og slugte alt liv på sin vej.

Lava løb hen over Echos støvler. Hun så lidenskabsløst på sine fødder, adskilt fra synet af gummi og læder, som boblede og smeltede. Der gik ild i hendes snøreband, men hun mærkede dem ikke brænde. Aske dækkede hendes hud og lagde sig tungt på hendes hår, hendes øjenvipper, hendes tøj. Himmels blå var blevet brændt væk af udbruddet, og mørket lagde sig, fremkaldt af et slør af aske.

Hvem er du?

”Det her er ikke virkeligt,” sagde Echo.

Og det er ikke et svar.

Det her var en drøm. Og i den her drøm brændte hun. Hendes hud fik vabler af heden. Magma strømmede rundt om hendes ankler. Det skræmte hende ikke, selv om det havde gjort det, første gang hun havde haft drømmen. Og den anden. Og den tredje. Men nu havde hun gennemlevet scenariet så mange gange, at det begyndte at føles som en vane. Det eneste, hun skulle, var at holde ud. Inden længe ville hun vågne op. Det kunne hun godt klare. Hvis der var noget, Echo virkelig var god til, så var det at overleve.

Hun ignorerede spørgsmålet – hun havde endnu ikke svaret på det i nogen af sine drømme – og så hen mod vulkanens gabende mund. Hun stod ved kanten af den og så den spy ild og røg og aske op i himlen. Skrig steg op fra landsbyen for foden af vulkanen. Det var det værste ved drømmen. Hun kunne ignorere sin brændende krop, men hun kunne ikke lukke af for skrigene. Hver eneste nat, uden undtagelse, lige fra den allerførste nat. *Den* nat. Den nat, hvor hun havde åbnet en dør ind til verden og ladet ildfuglen komme ind. Hun kunne mærke den nu, dens vinger flaksede inde i hende, som om den afprøvede grænserne for dens menneskelige bur.

Hver eneste nat fik hun stillet det samme spørgsmål, fremsat af en taler med tusind stemmer, der klingede som én: *Hvem er du?*

Jeg er Echo, tænkte hun. Hun sagde ikke ordene højt. Hun vidste, at svaret ikke var rigtigt. Eller måske at svaret ganske enkelt ikke var udtømmende. Under alle omstændigheder vidste hun, at det ikke var det svar, som spørgsmålet

krævede. Dét svar havde hun ikke. Ikke endnu. Der var et svar, men det gemte sig et sted og ventede på at blive fundet.

Lava steg op om hendes ben, op over hendes knæ, hofter, talje, den slugte hende tomme for tomme. Om få sekunder, eller måske minutter – det var så svært at holde styr på tid i drømme – ville den vælte ind i hendes mund og næsebor. Den ville forsegle hendes øjne. Snart ville hele hendes krop være fanget på siden af bjerget, limet fast til stedet som en flue i rav.

Det eneste, hun skulle gøre, var at overleve. Det værste var ikke at dø i drømme. Det var at vågne fra dem med flere spørgsmål end svar. *Det her* var hendes skyld. Vulkanudbruddet. Ilden, der eksploderede ud fra jorden. Mørket, der åd himlen. Skrigene fra folk, der var blevet fanget midt i en kosmisk dans, som var begyndt, æoner før de blev født. Snart ville Echo vågne op og begynde på en ny dag. Men snart følte aldrig som snart nok, når hun var fanget i den her drøm.

Hvem er du? Spørgsmålet lød klart, til trods for klageskrigene fra folkene under hende.

Jeg er deres endelige, tænkte Echo. Jeg er deres ødelæggelse. Jeg kunne ikke beskytte dem mod noget, som jeg har forårsaget. Jeg åbnede en dør, jeg ikke skulle have åbnet, og nu ved jeg ikke, hvad jeg skal stille op med det. Jeg er helt alene om det her.

Så spurgte stemmerne, som de gjorde, hver gang hun vovede at overveje sin ensomhed: *Er du?*

Echo havde åbnet en dør for at lukke ildfuglen ind. Men hun kunne ikke lade være med at overveje, hvad hun havde lukket ude.

KAPITEL TO

Fredag aften på Londons Camden Market var et overvældende syn. Boderne stod klinet op ad hinanden, og hver af dem kappedes om at skille sig mest ud og være mere iøjnefaldende end de andre. Tæpper af tvivlsom persisk oprindelse svajede blidt i vinden, og gadelampernes kraftige, gule lys glitrede i en opstilling af glaspiber på et bord i nærheden. Juliluften var ikke ligefrem, hvad Echo ville kalde mild, men den forstærkede lugtene, der hang over markedet. Hendes mave knurrede, da hun et kort øjeblik fik færtten af noget, der lugtede meget af kebab. Måske ville hun snuppe noget på vejen tilbage. Måske ville hun endda betale for det. Nattens drøm lå tungt over hende, men vægten var blevet så konstant, at hun var i stand til at ignorere den, hvis hun koncentrerede

sig nok om det. Hun funderede over evnen til at spærre af for dele af bevidstheden – det var fandeme noget af en færdighed at have. Og hvis der fandtes nogen som helst by i verden, der kunne hjælpe hende med at glemme sine problemer, var det den her.

Hun maste sig frem mellem Londons opvakte, unge excen-trikere, mens hun ledte efter den bås, som Jasper havde sendt hende ud for at finde. Hun behøvede ikke se sig bagud for at vide, at Caius var lige i hælene på hende og fuldt ud koncentrerede sig om at skygge hende. Da hun havde fortalt ham, at hun skulle ud efter forsyninger, havde han ikke engang givet hende muligheden for at bede om at tage alene af sted. Han havde slet ikke ønsket, at hun skulle gå ud i første omgang, men havde fastholdt, at det var mere sikkert at blive i deres gemmested i East London – et forladt pakhus, registreret under et af Jaspers mange dæknavne – hvor de havde søgt tilflugt, men Echo havde brug for at indånde noget andet end den beklumrede luft, som hun havde delt med ham, Dorian, Jasper og Ivy, siden de var flygtet fra Jaspers hjem i Strasbourg for tre måneder siden.

På grund af Jaspers sår kunne de ikke tage særligt langt væk. Ivy havde gjort sit bedste for at pleje såret, han havde fået, da han kastede sig ind foran et sværdhug, som var tiltænkt Dorian, men selv hun havde brug for forsyninger. I samme sekund Ivy havde nævnt, at hun var ved at løbe tør for urter til omslaget, som hun behandlede Jasper med, havde Echo omgående grebet chancen for at tage ud efter friske urter. Hvis hun tilbragte så meget som ét minut mere i det pakhus, ville hun blive vanvittig. Hun havde brug for afstand. Fra de andre, fra sin seng, fra det vandskadede loft, som hun stirrede op på hver nat, når hun endelig vågnede fra

sin urolige søvn. Heldigvis kendte Jasper til en troldmand, der havde åbnet en butik i London og solgte varer til alle med tilstrækkeligt kendskab til magi til at finde hans bod.

Hun scannede området og lod blikket glide hen over Camden Markets organiserede kaos. Magi brød sig ikke om et direkte blik. Det foretrak at glitre i udkanten af ens synsfelt og drille med antydningen af sin tilstedeværelse. Siden det øjeblik i Schwarzwald, hvor hun havde budt ildfuglens kræfter ind i sin krop, oplevede Echo, at hun havde lettere ved at spore den subtile antydning af magi i luften. Ud af øjenkrogen opfangede hun en flimren om en bod, ikke mere end fire-fem meter fra, hvor hun stod. Før i tiden ville hun kun have bemærket den allersvageste dis i luften omkring boden, men nu skinnede troldmandens magi i markedets kunstige tusmørke. Da hun vendte sig om for at se direkte på det, forsvandt flimmeret. *Fundet!*

Hun kastede et blik bagud og mødte Caius' grønne øjne gennem menneskemylderet. Han holdt sig tæt på hende, men ikke så tæt, at det så ud, som om de var sammen. Det havde været hans idé. Baseballkasketten hvilede på hans nyklippede, brune hår, og det tykke lag foundation, der skjulte de fine skæl på hans kindben, havde været Echos idé. Han havde vredet sig i stolen, da hun smurte makeuppen på, uvant med fornemmelsen af snask i ansigtet, men hvis hun skulle være forklædt, så skulle han også.

Echo rettede på den blonde paryk, hun havde taget på, før de tog af sted fra pakhuset, og nikkede, lige nok til at Caius så det. De overdrevent store solbriller og gadedrengeskasketten, som hun havde neglet fra en småsovende East London-hipster i undergrunden, tilføjede et ekstra lag anonymitet, men Caius var ikke desto mindre konstant på vagt. De blev stadig forfulgt

af avicenerne, det folk, som Echo nu betragtede som sin familie. Og de blev forfulgt af drakharianerne, anført af Caius' egen søster. De blev forfulgt af stort set alle med bare en flygtig interesse i ildfuglen. Echo havde aldrig før følt sig så populær.

Det trak næsten umærkeligt i Caius' mundvig, og Echo smilede tilbage som svar. Det var ikke engang faldet hende ind at protestere, da han havde insisteret på at følges med hende til troldmandens butik. Caius havde vist sig at være fremragende selskab. Nogle gange gik de op på taget af pakhuset, hvor han udpegede stjernebilleder for hende og underholdt hende med de drakhanske historier bag stjernerne. Hun kendte menneskenes fortællinger og avicenernes, men disse var nye for hende, og dyrebare. Caius ville aldrig blive ude ret længe – igen, sikkerheden kom først – men øjeblikkene på taget var særlige. Når hun lænede sig tilbage mod tagets kolde beton med Caius blot få centimeter fra sig, følte hun sig ikke som en specielt vigtig person eller en skakbrik i krigen mellem avicenerne og drakharianerne. Hun følte sig ikke som ildfuglen, som det ene redskab, begge sider desperat ønskede at få kontrol over i håb om at afslutte deres hundrede år gamle konflikt. Hun var bare en pige, som lå ved siden af en dreng og så op på stjernerne.

”Leder du efter noget?”

Stemmen rev Echo tilbage og mindede hende om, hvor hun var, og hvorfor hun var her. Hun brød øjenkontakten til Caius, der nu lænede sig op ad en gadelampe to boder længere henne, mens han som indbegrebet af nonchalance studerede sine fingernegle, og hun vendte sig om mod manden, der havde talt.

Hvis havregrød antog menneskelig form, ville den manifestere sig som denne fyr. Lysebrun cardigan. Plettet hvid

T-shirt. Slidte cargobukser. Converse All-Stars, der engang havde været hvide, men nu var mørknet til en trist grå. Mellemlongt hår, der hverken var brunt eller lyst. Alting ved ham skreg beige. Det eneste ved ham, som skilte sig ud fra helheden, var Ray-Ban-solbrillerne i retrostil, der skjulte hans øjne. Men eftersom Echo selv havde solbriller på om aftenen, havde hun ikke meget at lade nogen høre. Manden sad ved sin bod på en metalklapstol med benene krydsede ved anklerne og smidt op på et bord ved siden af sig og rullede en cigaret, mens han så op på hende.

”Kan jeg hjælpe dig?” Han talte med tyk cockneyaccent. Han førte cigaretten op til læberne og slikkede en overdreven linje langs papirets øverste kant for at lukke den. De billige sølvsmykker på hans bord var lagt tilfældigt frem, som om han ikke var interesseret i at sælge dem. Det passede Echo helt fint, eftersom hun ikke var interesseret i at købe dem.

Hun fiskede en lille lap papir op af lommen. Jasper havde kradset et symbol ned på den – et kors med lige lange arme, med en rudeform i midten og små trekanter, som afsluttede hver arm – og sagt til hende, at hun skulle vise den til manden. Det var det internationale symbol for ”Troldmænd i farvandet”. Under det okkulte tegn havde Ivy tilføjet en liste over ingredienser.

”Ja,” svarede hun, ”jeg er ude efter nogle varer, som kan være ret svære at opstøve.”

Manden bøjede sig frem, mens han lod fødderne falde ned på jorden, som om bevægelsen var en tung opgave. Han tog sedlen fra Echo og holdt den tæt op til næsen for at undersøge den. Sekunderne tikkede af sted. Echo modstod trangen til at begynde at fjedre let på tærne eller tromme utålmodigt med fingrene mod låret eller række op for at klø i parykbunden,

der havde generet hende hele aftenen. Det havde været sjovt at rejse inkognito de første fem minutter, men så var nyhedens interesse dalet, ligesom hendes tålmodighed med Troldmand Trist nu svandt hastigt hen.

Troldmanden kiggede op på Echo over kanten af sine solbriller, så hun fik mulighed for at se det ene træk, der viste, at han ikke længere var menneskelig. Hans øjne var fuldstændig hvide, som om pupillerne var blevet slugt hele. Synet af dem var nok til at få det til at klø i Echos fingre efter et våben. Troldmænd førte aldrig noget godt med sig. Hun længtes efter at række ned efter daggerten i sin støvle. Et sted tæt på knitrede en radio statisk, mens nyhedsoplæseren offentliggjorde de seneste overskrifter. Et flystyrt få kilometer uden for Sydney. Det forestående præsidentvalg i USA. Skyen af vulkansk aske, der dækkede himlen over New Zealand, efter at et uventet jordskælv havde fået en udslukt vulkan til at gå i udbrud for tre måneder siden – åbenbart buldrede den stadig, og det røg fortsat fra den. Brudstykker fra Echos drøm fór gennem hendes tanker, men hun skubbede dem resolut fra sig.

”Det her er ingredienser til en omgang rimelig seriøs healing,” sagde troldmanden. Han gav hende sedlen igen og kom på benene. ”Er du i vanskeligheder?”

”Altid.”

”En pige efter mit hoved.” Troldmanden gik rundt om sit bord og ind i boden, hvor han begyndte at rode rundt i kasserne under bordet. Han tog sig god tid til det. Han skævede op til Echo, lidt for interesseret. ”Kommer du tit her?” spurgte han.

”Niks.”

Hun tvang sig selv til at lade være med at se tilbage på Caius. Det sidste, hun havde lyst til, var at gå med på en

omgang flirtende småsludren med troldmanden. Jo mere han blev ved med at tale, jo mere sandsynligt var det, at han ville stille spørgsmål, som Echo hverken kunne eller ville svare på. Hun begyndte at tænke, at hun måske alligevel skulle have lyttet til Caius og være blevet i pakhuset, skjult bag de mange lag beskyttende bevogtninger.

”De fleste, som opsøger mig, leder efter noget lidt mindre ... velgørende,” sagde troldmanden med et skuldertræk. Han rettede sig op med adskillige gennemsigtige, små plasticposer fulde af urter. Han rakte dem frem mod Echo, men da hun greb ud efter dem, hev han dem til sig. ”Betalingen først, min snut. Det bliver fem hundrede.”

Det er fandeme landevejsrøveri ved højlys dag, tænkte Echo, mens hun svang rygsækken ned fra skulderen for at finde det seddelbundet, som hun havde taget fra Jaspers beholdning. Selv om pakhuset ikke var det mest komfortable sted – loftet var utæt, rørene var rustne, opvarmningen var mere hypotetisk end virkelig – var det bemærkelsesværdig velforsynet med valuta af forskellig slags. Hun smækkede pengene ned på bordet. ”Værsgo. Giv mig varerne, og så er vi to færdige.”

”Uuh, temperamentsfuld.” Troldmanden skubbede poserne hen over bordet mod hende, men holdt hænderne på dem. ”Jeg tror godt, at jeg kunne tænke mig at lære dig lidt bedre at kende.”

Echo tog poserne og ignorerede hans lillefinger, der kort strejfede siden af hendes hånd. ”Den tanke står du *helt* alene med.” Hun smed poserne ned i rygsækken, lynede den igen og slyngede den over skulderen. ”Jeg ville gerne sige, at det har været en fornøjelse at handle med dig, men det ville være løgn.”

Hun drejede omkring og satte kurs mod udgangen af

markedet med troldmandens harkende latter i ørerne. Hendes hud føltes slimet, hvor han havde rørt hende. Hun gned hænderne af i bukserne, som om det kunne fjerne følelsen.

En hånd gled ind i hendes, og hun fór sammen og forsøgte instinktivt at trække sig væk.

”Slap af,” hviskede Caius. Hans ånde var varm mod hendes øre. ”Det er bare mig.”

Anspændtheden løb ud af Echos krop og blev erstattet af en kildrende følelse i maven, som kom meget tæt på velvære. Hun kunne godt lide fornemmelsen af hans hånd i hendes. Hun kunne godt lide den grove, hårde hud sammen med andre områder, der var helt glatte og bløde. De var kommet tættere på hinanden i løbet af de seneste uger, men de var ikke gået længere end til at ligge tæt sammen. En bevidsthed, der ikke var hendes egen, trængte sig på i hendes tanker. Hun ignorerede det. Det blev lettere at gøre Rose tavs, men stemmen havde en vane med at give sig til kende, når Caius rørte hende, som om hans nærvær var en hidkaldelse.

Hun holdt fastere om Caius' hånd og nød det lille smil, der spillede om hans læber. De gik hen mod undergrundstationen ved Camden Town, hvor de kunne tage toget tilbage til pakhuset. Fuldstændig ikke-magisk rejseform havde været endnu en af Caius' ideer. Det ville gøre det sværere for folk at spore dem, hvis de var på udkig efter tegn på magi eller resterne af skyggestøv, som blev tilbage. Echo kunne ikke indvende noget mod det smarte ved ideen, men hun savnede de nemme rejser gennem passagerne, hun savnede at gå ind gennem en dør i én by og gå ud igen i et helt andet land.

Hun puffede til Caius' arm med skulderen. ”Jeg troede ikke, det var meningen, man skulle kunne se, vi var sammen. Bryder vi ikke reglerne nu?”

Caius smilede igen og så ned på deres sammenflettede fingre. Han lod en tommelfinger køre hen over hendes knoer, lige der, hvor troldmanden havde kærtegnet hende, som for at slette det sidste spor af den uvelkomne kontakt. ”Hvis der er noget, jeg har lært af at være sammen med dig,” sagde han, ”så er det, at nogle regler er *til* for at blive brudt.”

Lysene fra Camden High Street skinnede bag hans hoved og sendte et blødt, gyldent skær over lokkerne, som var sluppet ud under baseballkasketten. Echo ville ønske, at han ikke var nødt til at skjule skællene – hun ville gerne se lyset danse over hans kindben, se det fange skællenes fine struktur og glitren. Han så forventningsfuldt på hende og ventede på, at hun skulle svare. Hans øjne havde en smaragdgrøn nuance, der var klarere end den menneskelige grønne. Det var næsten, som om der lyste en ild i dem.

Han er smuk, ikke? sagde stemmen i Echos hoved.

Klap i, Rose. Og til Echos store overraskelse adlød Rose, men ikke uden en flaksende følelse i Echos sind, der i mistænkelig grad føltes som en spøgelseslatter. Den sendte en skælven gennem hendes krop.

Caius gav hendes hånd et hurtigt klem. ”Echo? Er du okay?”

Hun rømmede sig og så væk. Roses tanker var måske nok uønskede, men Echo kunne jo ikke ligefrem skændes med hende. Caius var så smuk, at det nærmest var distraherende. Men han behøvede ikke at vide, at Rose havde haft behov for at påpege det. Han vidste godt, at Rose var der, begravet et sted langt inde i Echos hoved, og at hendes sjæl var uløseligt forbundet til ildfuglens energi, men Echo havde ikke tænkt sig at delagtiggøre ham i, i hvor høj grad Rose havde slået sig ned. Hun havde kræfter nu. Ansvar. Andre var afhængige af hende og stolede på hende, og at høre stemmer var

ikke ligefrem et karaktertræk, som signalerede pålidelighed. Så hun holdt Roses bemærkninger for sig selv. Måske ville gamle spøgelse en dag holde deres mund og lade Echo være alene i sit eget hoved. Man kunne da altid håbe. Men *indtil* den dag var det bedst, at så få som muligt kendte til det.

De var næsten henne ved undergrundsstationen. De ville springe på Northern Line og være hjemme om mindre end en halv time, men tanken om at tage tilbage til pakhuset, at vende tilbage til de alt for velkendte vægge og alt for tynde madrasser, spredt ud over gulvet, var kvælende. Echo havde brug for mere tid væk derfra, mere tid til at lade, som om hele verden ikke hvilede tungt på hendes skuldre. Det knurrede igen i hendes mave, og hun fik en idé.

”Ja ja.” Hun gav Caius’ hånd et klem som svar og lokkede endnu et smil frem hos ham. Han smilede mere for tiden, selv om det ikke var helt det samme som det ubekymrede smil, hun kendte fra Roses minder.

Mágoa, tænkte Echo. *Portugisisk. De varige spor, som sorg sætter.*

Tegnene på en gammel sorg klæbede til Caius. De påvirkede hver eneste bevægelse og hver eneste detalje i hans opførelse, uanset hvor lille den var. Roses Caius havde været en anden person, selv om Echo var helt og aldeles tilfreds med denne udgave af ham. Men spørgsmålene hjemsøgte hende alligevel. Hun ville gerne spørge ham, om hans følelser for hende var ægte. Om det eneste, han så, når han så på hende, var en død pige. Om det var vanvittigt af hende at tro, at en historie så indviklet som deres – hendes, Caius’, Roses – nogensinde kunne ende godt. Men det eneste, som det lykkedes hende at få frem, var: ”Er du sulten?”

Caius’ smil blegnede, og hans mundvige gled ned. ”Vi burde virkelig se at komme tilbage.”

Echo dansede fremad og brugte sit greb om hans hånd til at føre ham hen mod kebabbiksen på hjørnet. Det vrimlede med dem i London, og det var aldrig til at forudsige, hvordan kvaliteten ville være, men hun var villig til at tage chancen. ”Årh, kom nu. Der var engang en klog mand, som sagde, at nogle regler er *til* for at blive brudt.”

”Han lyder ikke særlig klog, hvis du spørger mig,” svarede Caius med en stille kluklatter.

Men han kæmpede ikke imod, da hun trak ham med videre og førte ham hen mod kebabbens sirenesang. Det var helt sikkert imod reglerne at slentre hen ad gaden og ligne et par, men natten var ung, og det var hun også. Lige dette øjeblik var hendes, og hun ville nyde det, også selv om – eller måske netop fordi – hun vidste, at det ikke ville vare ved.